

## Que avança en marxa triomfal

**E**l mercantilista —i mutualista— Manuel Broseta està en el mailing. Fa la impressió que el PP ha pensat en ell per a l'alcaldia de València. De fet, no és la primera volta que el catedràtic es veu en tal aprieto, ja que Carrero Blanco, amb anterioritat a l'ascensió, també li va oferir idèntic projecte, inclús la presidència de la Diputació. Eren, certament, altres els calendaris i, com que l'horitzó pintava incert, va declinar tan apetitosa invitació.

Si és cert que al que va ser secretari d'estat per a les autonomies (UCD) li han ofert tots i de tot, i s'ha fet l'estret per sistema durant els últims anys, ara hi ha un indici que acredita la seua disposició a reingressar en la política. I no només per la seua presència en el VI congrés regional del PP, sinó pel fet que Broseta s'hi havia autoconvocat. Fins ara el catedràtic havia estat hivernat, esperant, qui sap, l'oblit de certs sectors socials per les seues responsabilitats anteriors, que són més de les que semblen.

L'especulació diu que el mercantilista —i mutualista— s'ofereix com a alcalde de consens entre el PP i UV per al miracle de la dreta *vicentina*. I ben mirat, amb don Manuel en el bombo, tal i com està el mapa en l'ajuntament, qualsevol moció de censura tindria més possibilitats d'èxit que les actuals. Sobretot, perquè és capaç de representar els interessos

d'UV, PP, PSOE, IU i CDS per la seua ubiqüitat programàtica (vegeu Freud).

Probablement, l'ingredient que necessitava la coctelera del PP, després de les adquisicions renovadores, si més no distintes, d'Agramunt i Ortiz, era el fill d'un ebenista d'Izquierda Republicana amb compromissos sindicals i veí de cel.la del doctor Peset i Aleixandre. Ex-membre de la Taula de Forces Polítiques i Sindicals (en companyia del PSAN, *happy time*) i ex-president de la Junta Democràtica del País Valencià. La credencial pot donar color entre certs segments electorals.

Però Broseta, amb el cromatisme de l'arc de Sant Martí, és també portador de les essències del blaverisme, invent al qual va dedicar no pocs esforços des dels seus diversos despatxos, després de cantar *Els segadors* amb el puny hissat (don Manuel ho ha firmat tot, a favor i en contra). Si el PP vol reinstaurar l'aberració en la seua estratègia, hauria d'explicar també als segments que dirigeix l'operació que l'única diferència entre les coses que propugna el seu candidat i les que preconitza Lizondo és el mètode. Que van d'Herodes a Broseta. Que hi anem, que la cosa és vinculant.

Miquel Alberola



## Fent caixa

**1** 990 s'acaba. Cal fer caixa, doncs.

L'any el vam començar amb el drama romanès viu en les retines. El difícil camí emprès en allò que abans era l'Est ha centrat l'interès de la gent, no només llegint diaris o escoltant informatius sinó inclús viatjant-hi. Mai com aquest estiu tanta gent d'ací s'ha deixat caure per Praga i Budapest. La revolució democràtica, una de les més apassionants experiències dels últims anys, ha despertat entusiasme i molta gent no s'ho ha volgut perdre. La por, però, és que 1991 siga l'any del reflux. Un Gorbatsxov cada dia més autoritari i els gravíssims problemes a Bulgària, Romania, Iugoslàvia i Bulgària fan pensar en un retrocés. Des d'un altre cantó ideològic, Lech Walesa tampoc és una garantia de pluralitat i permissivitat. Enmig, només Txecoslovàquia i Hongria sembla que veuen el camí ample. Si 1989 va ser l'any del miracle, la història potser presentarà 1990 com l'any de *l'impasse*. Això si 1991 és, com molts temem, l'any de la marxa en rere.

1990, però, passarà a la història també com l'any de la invasió de Kuwait. Des del 2 d'agost pocs temes hauran gastat tanta tinta, tanta saliva i tanta imatge. De fet em sembla que ja ho sabem tot sobre un petitíssim país que només teníem catalogat —i gràcies— com un paradís exò-

tic, sobre els Al-Sabah que ningú coneixia abans i sobre un Saddam Hussein a qui se li havia permès massacrar els kurds i omplir-se de sang amb els iranians però a qui no se li ha permès envair Kuwait.

La invasió i tot el que ha vingut al darrere té, però, un lligam molt clar amb l'altre gran tema de l'any: la caiguda de l'Est. Aquest lligam és el paper dirigit, absolutament indiscutit, dels Estats Units.

Al golf ha quedat clar que l'URSS ja no és cap superpotència, malgrat que encara puga anihilar el planeta amb les seues bombes nuclears. En la reacció militar i diplomàtica americana, hi va implícita la voluntat de dirigir la política mundial des d'un sol centre. En la reacció dels altres, hi va implícita l'acceptació d'aquest paper. Fins i tot arribant a extrems tan delicats com embolicar l'ONU en un atac armat contra un país.

Any de parèntesi, per tant. L'any vinent potser sabrem si això de l'Est va o no va i, diuen que a partir del 15 de gener, si hi haurà o no guerra al Golf. Ve fort aquest 1991.

Vicent Partal

